

úvodník

Ahoj, moje méno je **Grošák** a představuju se vám se svym novym fantastickým časopisem. V mý hvězdný maštali po mý desce, knížce a filmu eště cosik chybělo, tož sem dal úvahu a po krátký úvaze mi na mozek přišlo: Zrob chytré noviny! To bylo pátého listopadu. A tož je čtrnáctého a je to tady.

Grošák

Maštala č. 1

**Grošákovy
chytré
noviny**

povídka

Zpěvák hrabě Grošák von Gulina

TŘETÍ ŽIDLE

Tak já už půjdu, musím dát slepicím, jestli už to náhodou neudělal Jarda..., zamžourala paní *Vržbablová* a tělo v bíložlutých šatech pomalu odtáhla od lavičky. Mě zas brní ruka, řekla místo odpovědi *Limenovská* a vedla *Vržbablovou* na niti pohledu tak dlouho, dokud se za ní nezavřel vzduch za rohem pseudosecesní Zkušebny Pivovaru Louny. Přes cestu naproti seděly v trávě na maličké kružnici parčíku cvrlikající kobyly, jejich zvuk krmil uši staré *Limenovské*. Sedí sama. Do bubínků a kladívek se jí vlévá koktejl z chrčícího větru, ptačích trilků, ržání česacích strojů a praskot chmelových šištiček, který celou ves parfumuje jakýmsi tajemným aroma. Každý rok. V srpnu.

Pozornost staré *Limenovské* uvízla v pavučině tkané ručičkami obecních hodin, stály na rozcestí, napravo Postoloprty, nalevo Tuchořice. Tolik hodin, musím ještě s kravkou k rybníku! Vydala se k domovu. Bylo 19 hodin a soumrak rozleptával namodralé podnebí červánkovou rtěnkou.

Na zápraží ulomila šeríkový proutek. Závora klapla, vrata se rozletěla jako výkřik (zvracejícího). Búú, zahučelo zvíře. Mlaskavý šustot slámy. Loudavým a pomalým krokem vyšla kravka ven.

Limenovská ji proutkem poháněla přes louky až k rybníku. Tráva tam byla vlažná a sytě zelená. Kravka do ní ponořila hlavu, hltavě ukusovala. Stará *Limenovská* si sedla na vyčnívající kámen u břehu, povzdechla si a opuštěnýma očima hladila rákos chvějící se jako chvění jejích rukou, rozplakaného těla, vytrženého orgánu na skleněné misce v laboratoři.

Ozvalo se plácnutí o vodu, nejdřív si myslela, že to nic není a nebo měla zato, že jí za zády nahlas žvýkla kráva, teprve kruhy šířící se z míst, kam pro větve a rákos neviděla, ji přesvědčily, že to bylo plácnutí o vodu, o hladinu. Dlouhými tempy se po ní pohybovala lidská dvojice - *Břavec* a *Cholinová*. Tyhle zase neznám! usmála se trpce a zavolala na ně: Taky chmelaři? Až teď si jí všimli. Cuknutí. Ne, my jenom trempujem. Jsme tady na výletě. *Limenovská* se ohlédla, kráva se ještě pase. A kde bydlíte? *Břavec* zahulákal, že spějí pod širákem a začal plavat ke břehu, aby už nemusel klást odpovědi k dalším otázkám. *Cholinová* za ním, podvečerní voda se o ně podivuhodně třela, smotky šatů čekaly na břehu.

Tak my už taky půjdem, kývla stará *Limenovská* na zvíře a pak opatrně vstala. Klouby jí vrzaly, ostrá bolest v kostech lapala po dechu. Bude bouřka. Švihla krávu přes boky. Nekonečné pláty luk se střídaly s pohybuujícími se sandály na jejích nohou. Těsně pod lesem stála chalupa, okolní louky vypadaly jakoby vytékaly z jejích základů. Tehdy, brzo po válce, jsme ji koupili s manželem. Výhodná koupě. Mraky nad ní se připalovaly do černa, lepily se na sebe, houstly.

Doma, kamínky jim skřehotaly pod nohama, *Limenovská* pootevřela vrata, otočila vypínačem, žárovka se začepýřila, polkla a zhasla. Ráno to budu muset spravit. Zahнала krávu za ohradu z prken, v šeru chlíva nahmatala krajáč a podojila ji. Cestou ven divže nezakopla o vzduť práh.

Krajáč postavila na plotnu. Z černé skořápky se vylíhla prostorná kuchyně s bíle omítnutýma stěnama, oknem vpravo, stolem a dvěma židlemi uprostřed. Stará *Limenovská* se pustila do přípravy večeře. 21 hodin. Pobrukovala si s rádiem, smažila cibuli, slaninu a vajíčka. A když to všechno bylo, přendala to na talíř a vzala si k tomu kus chleba. Už deset let sama, ani jí nepřišlo, že by mohla nebyť sama. Hlenovitá vajíčka jí na útěku před horkým mlékem splašeně vklouzávala do krku.

Světlo švihlo do oken, trvalo to jen blik a ozval se lomoz z trhajících se mraků. *Limenovská* vyběhla ven. Třaskavinové nebe přepínalo a praskalo jednu žílu za druhou. Tak už je to tady, zavřela všechna okna, pozorovala, jak vzduch shazuje kovové dusno do palby deště deroucího se k zemi. Konečně.

Voda ze střechy se slévala a v okapech harašila jako zrychlený umíráček. Stará *Limenovská* najednou vidí někoho, kdo se po stráni blíží k její chalupě. Zpozorní. Vlastně jsou dva. Je jasné, že jdou sem. Už tlučou na dveře. Jde a otevře. Jsou to ti dva od rybníka. *Břavec* a *Cholinová*. Představují se, když je pozve dál. Hrůza vody z nich jde. Všechno je jasné.

Máte něco na převlečení? Kývnou: teda pokud to není mokrý... Já vám radši přinesu deky. *Břavec* s *Cholinovou* se na sebe podívají, vypadají důvěryhodně. *Limenovská* je ráda, že si s někým bude moct promluvit a podává jim deky.

Svlečení, zachumlání do dek si sedli ke stolu, musela si přinést z vedlejší světnice třetí židli. Jak dlouho už u mě nikdo nebyl! Osm let?... A co děláte, když se strhne bouřka a není se kam schovat? Slévá vařící čaj. To my většinou vlezem do lesa, tam je vždycky nějaká stříška. Lžička bloudí po dně vyprázdněného hrnku jako "krevní sraženina v náhodném těle". Ale tak často zase neprší, žejo... nenamontoval byste mi novou žárovku v chlívě? *Cholinová* zívne. Jasné. Tak se radši oblečte. Venku pořád lijí, rychle proběhnou do chlíva a *Břavec* to už nějak spraví. Déšť za nimi v bahně jejich stopy rozbíjí.

Noc se zpomaluje. Jdou spát. Ustlala jsem jim v tvé světnici. Doufám, že ti to nevadí, šeptá u vybledlé fotografie a jako každý večer zapaluje teničkou dortovou svíčku. Tak, *Čemuxi*, už jdu spát, dobrou noc. Manželův obličej jakoby se za rozvlněným plamenem nutil ke shovívavému úsměvu. Přetáhne si peřinu přes hlavu a myslí na lásku, hmatatelnou, takovou, která skutečně je. Bože, jak jsou oba dva živí! Mladí tak, že kdyby umřeli, každý by se ptal proč.

Zítřka abychom vypadli co nejdřív, nejlíp tak v pět šest ráno. Ať si nemusí dělat starosti se snídaní. *Břavec* a *Cholinová* se k sobě blíží. Nahá, nahý.

Jak to bylo poprvé? Taky jsme spolu zmokli a *Čemux* mě chytil kolem pasu, vzal mě za prsa a líbal na záda. Slinama mi pomaloval tělo. Zrovna jsem cítila ty bizony z Lascaux. A že tam

mají zůstat jsem cítila. Stará *Limenovská* vstala, chtěla na záchod. Bodnutí u srdce ji hodilo zpátky na palubu postele.

Nakonec se přeci jen dostala na rozbouřené parkety. Házelo to s ní jako mincí v trubici vysavače. Co se děje?! *Čemuxi*, co mi je?! Hlava na fotografii upíjela ticho a vdechovala úzkost. Něco se srdcem?! Našmátrala v nočním stolku lahvičku s nápisem Nitret. Byla prázdná, jako otevřená klec prázdná, jako prázdno v rozstříleném středu terče.

Belhala se přes kuchyň. Podlaha pod ní byla měnivá a body k opření nezachytitelné. Už klade dlaň na kliku. Dveří světnice, kde je *Břavec* s *Cholinovou*. Slyší: Ne, ještě ne! Strne, bodná bolest ji zdvíhá na špičky. Nemůžu tam. To přejde. Poprvé jsou spolu. Já se vrátím. Nejistá vlastními domněnám.

Z těla se stalo brnění, které do roztavené podlahy tiskne mapky potu. Sbory bolesti ječí v srdci ránu. Peřina se nad ní zavírá. V blesku běží první hračka, první menstruace, první polibek, první noc, první dítě, první smrt, první stárnutí. Znovu vstát, ale ne a nejde to. Srdce jakoby mi polykalo krev, *Čemuxi*, tak už! 2 hodiny.

Venku hrábl do hlasivek hrom a přelil slaboulinký úder v hrudi. Knot svíčky pod fotografií padl naznak do voskové slzy. Sykl. Zasyčel.

Andělé v liliovém vichru říz zadržují smích. Už jsme odrazili, Bůh nesnáší zpoždění!

Břavec zívá a pootevřel oči. Lehké ráno vplouvalo do světnice skrz průhledné cedníky skel, přejel dlaní po nahém těle. *Cholinová* zašeptala: Miláčku... Měli bysme jít. Začali se oblékat. Tentokrát to za moc nestálo, byla jsem nervózní z tohoto prostředí, víš. Ale to nic, usmál se a zapnul batoh. Můžeme. Tiše se vyplížili ze světnice. *Cholinová* napsala na kus papíru nějaké poděkování a přeložila tak, aby na desce stolu stálo. Krásněs to udělala, hlesl a pohládl ji po vlasech. Podívej, nechává si na noc otevřený dveře.

Vyšli. Slunce se zdvíhalo z červánkového hnoje a placatě přejíždělo mraky. Kravka v moll doprovázela pištění rosy. Vlhká tráva se *Břavcovi* a *Cholinové* přisávala k botám jako medúza. Po zápěstí staré *Limenovské* rázovali vedle sebe dva mravenci. Jeden Karel, druhý Josef. Čapkové.

● Grošákova povídka vznikla 19. srpna (v Třeskonicích) a 27. srpna 1993 (v Hranicích).

PROSTOR

Jeniffer Lynchová napsala *Tajný deník Laury Palmerové*, rodiče ho kupovaly dcerám pod stromeček, neměly tušení, že pod konvenčním názvem jsou podány dívčí zápisy, ve kterých se postupně ztělesňuje Bob - jakési tajemné zlo. Knížka končí zprávou o zavraždění Laury.

Otec J. Lynchové *David* s *Markem Frostem* napsali seriál, který se ze zkušebních šesti dílů rozrostl na třicet, jeho obliba: velmi oblíbený. Sledujeme městečko *Twin Peaks*, v němž agent FBI Dale Cooper vyšetřuje Lauřinu vraždu.

Pak vychází kniha *Scotta Frosta* (scénáristy některých dílů, příbuzného M. Frosta?) *Paměti agenta FBI*, má podtitul *Můj život, mé pásky*. V prepisech Cooperových magnetofonových záznamů sledujeme jeho život do chvíle, kdy je pověřen vyšetřováním Lauřiny smrti.

V té chvíli samé jsme přítomni s filmem *Twin Peaks - Fire Walk With Me*. Tahle (mimochodem mistrovská) práce je zatím poslední z *Twin Peaks*. Fenomén *Twin Peaks* (nebo jak to nazvat) je fascinující. Je to "příběhový prostor" ne nepodobný řecké mytologii nebo třeba artušovskému cyklu. Předně je to ale po "letech" první úspěšný pokus skloubit umění pro davy s "uměním pro kritiky". Snad předzvěst nové - popostmoderní stáje v dějinách.

Jo, vlastně to měla původně být recenze *Paměti agenta FBI*, tak: knížka je vtipná, hezky napsaná, nevím jestli obstojí bez seriálu, podobnost: s *Tajným deníkem A. Molea* (trochu), ale ta vyplývá z deníkové formy, která poskytuje specifickou možnost výstavby slovního gagu. Pár překlepů.

P.S. Sedíme s *Katy* v kroměřížském kině, díváme se na *Fire Walk With Me*, parta mladíků se pořád směje, nevím čemu, asi se někde dozvěděli, že jsou tam "humorná" místa, tak hledají.

G

© Scott Frost: *Paměti agenta FBI (Můj život, mé pásky)*. Přeložil Sáva Heřman. Bratislava 1993. Nakladatelství Tatran.

báseň

PECIVÁL

Žlutá barva je moje barva
 Žlutá barva je moje barva
 Žlutá barva je moje barva
 Žlutá barva je moje barva
 Žlutá barva je moje barva
 Žlutá barva je moje barva

nesouvislosti

Byla Ti sem...na besedě s *Evou Kantůrkovou*. Ta paní se tvářila otráveně - přijela nemocná až z Prahy kvůli "ani ne do poloviny lidmi zaplněného Minoritu" (J. Nezhyba). Možná otrávený výraz znamená permanentně soustředěný výraz, a tak se sál brzy rozezvučel mikrofonovým hlasem spisovatelky a bylo to zajímavé. Zdarma zde byl k dostání časopis Alternativa.

Byla Ti sem...na koncertě *Jaroslava Hutky a Radima Hladíka*. Moravské lidové balady - pěkné balady. Hladíkova kytara - dobrá kytara. Hutkův zpěvný hlas - příjemný zpěvný hlas. Hutkova mluva - zbytečná mluva. Vtipné bylo snad jen to, jak se Hutkova hlava při svých otřelých ironiích otáčela pro souhlas k Hladíkově hlavě, jež pak přikyvovala podporou. Zdarma nic.

Chtěla Ti sem...jít na *Nabucca*, lístky drží ředitel - 90 - 400 Kč.

Půjdu Ti sem...na *Slávka Janouška*...zadarmo. ODA.

MN

recenze

NĚCO ZA NĚCO

Mladý hranický gymnazista a kytarista skupiny *Živec Ortoplaz Roman Bortel* (*1977) svou sbírkou *Něco za něco* vstoupil na nejistou půdu poezie. A pohybuje se na ní sebejistě. Znechucený neustálou vzpourou ve "verších" svých vrstevníků, obul se do nich parodií. Parodií tak břitkou a vynalézavou, že tahle knížečka by měla patřit do knihovny každého mladého intelektuála.

V několika oddílech své sbírky si bere do parády nejprve básně "poetické" a "krvavé" (oddíl *Nuda sežrala Bluda*), pak "balady"

(*Čin pana Knuta Koprnce ten hrůzný*), básně o smrti (*Koloběh a Smrt*) a nakonec ty o boji proti autoritě. Právě ty jsou zřejmým vrcholem sbírky. Zesměšňuje jak volbou témat s problematikou jemu naprosto cizí, tak rytmickou "nedokonalostí" (dokonalou nedokonalostí ovšem), a také tím, co jeho parodie zdobí jako šlehačka dort - "špatnými" rýmy. Jeho "*humň / umň*" a "*hledej / divnej*" (báseň *Vyřeknuté*) si ve svém zesměšnění prázdného intelektuáliství nezadají se *Zahradní slavností*, *Něco za něco* je výborným podkladem k zamyšlení nad současným světem žvanilů (politických i citových).

G

• Roman Bortel: *Něco za něco*. Hranice 1994. Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub LST+D, edice Kamuflon (svazek 1).

• Grošákova recenze byla zaslána týdeníku *Přehled*, publikována nebyla.

 próza

Stanislav Makar Diviak POVÍDKY Z POZŮSTALOSTI

UDÁLOST

Dajč ocucával pěnu ze svého püllitru, nic se mu nelíbilo, byl protivný jako slintavka. Manželka mu ráno omylem snědla snídani a on - hladový musel celý den kácet stromy. Je dřevorubec. Teď tak dřepí v hospodě a neustále se mu vybavuje obraz té dnešní Události.

Seděl zrovna na pařezu a dlaní šmátral ve své botě. Vytáhl nejen trilobita *Smataje*, ale i kihulu. S hrůzou se na tu věc díval. Zakřičel na lesníka *Simeona*, jenž právě kontroloval kořenový systém prastarého smrku. Lesník se otočil, smrk využil nestřeženého okamžiku a utekl. *Simeon* ho teď bude muset zaplatit.

O DUKLU

Stáršij lejtěnánt *Glávinka*: "Přijela delegace z Moskvy, uchystejte pohoštění!" Patsvabódnik *Gurjénko* si sáhl do kapsy a vytáhl starou zašlou dýmku, líně se podíval na *Kaljú Bumážkina* - saldata a tiše řekl: "Kráva je velmi užitečné domácí zvíře. Dělá se z ní máslo, tvaroh a sýry." Stáršij lejtěnánt *Glávinka* se rozesmál

až mu vlasy padaly. "No toto, no toto!" křičel a chytal se za paty. *Ufo Džerdžinskí* - samaljótčik litoval, že jeho Lavočku ukradl Ukrajinec *Ukradze* a ne Gruzinec *Céscézadze*. Měl jej rád jako vlastního. *Kaljá Bumážkin* se ujal přípravy pirožků, do řídkého těsta balil kousky ovoce, rozhlížel se po ostatních, dusil se smíchem a pobrukoval si: "Ovocné pirožky, lalala ovocné pirožky..." Srázu se za okny zemljanky ozvala střelba. Partyzánská skupina *Něftologa Pamatka* obklíčila jejich stanoviště, zlikvidovala stráž a vrazila dovnitř. Hladoví partyzáni se vrhli na stárševu lejtěnánta *Glávinku*, patsvabódníka *Gurjénka*, saldata *Kaljú Bumážkina* a samaljótčika *Ufa Džerdžinskovo*, trhali je a jedli je. Pirožky zajali. To je válka, přátelé, to je válka!

DRACULA

"Tat tadam" prozpěvuje si upír *Šarel Vlák*. Deska praská, dneska měl úspěšný den, vypil pět lidí. Jeho vypila gramofonová jehla. Leží na zemi jako rozlitý čaj.

Hrnek s *Čajem* jdou na procházku, *Čaj* vzpomíná na *Konvici*. Na pískem vysypané cestičce poznali *Martina Luthera*. "To je ale tlust'och!" řekl *Hrnek*. *Luther* to zaslechl a utrl mu ucho. "To to řachlo, to to řachlo!" řehtal se *Hrnek*, ale neslyšel nic. *Luther* do něj zuřivě kopal a chlemlal z něj *Čaj* jako upír *Šarel Vlák*, *Čaj* oponoval, že za nic nemůže.

• *Událost* a *O Duklu* - z pozůstalosti Stanislava Makara Diviaka, dosud nepublikováno, zařazeno do připravovaného druhého-rozšířeného vydání *Čínských variací* (editor V. J. Krnek).

• *Dracula* - z pozůstalosti, poprvé publikováno v *Ubljé - Bubljí* č. 1 (16. května 1993), s.1.

báseň

063423350

Je sprostý,
když odpoledne jsou zahrady
prázdné,
je sprostý,
když odpoledne lidi
nedřou:
 Obloha v kaluži je hnědá,

*obloha v kaluži není obloha,
obloha v kaluži je jeden
velký průjem.*

*Když se na sebe díváš...
do kaluže, jsi nechutná,
když se odrážíš v kaluži,
jsi nechutná, ležíš
v průjmu...
jednom velkém
průjmu.*

*Když se na sebe
dlouho díváš do kaluže,
tak to, co je v kaluži,
nejsi ty,
když se na sebe
dlouho díváš do kaluže,
tak to nejsi ty,
je to průjem,
jeden velký průjem.*

*Když se na sebe kaluž
dívá do kaluže,
není to kaluž.
Když se na sebe kaluž
dívá do kaluže,
není to kaluž,
je to průjem,
jeden velký průjem.*

*Když paří slunce,
tak to, co není
ani obloha,
ani ty,
ani kaluž,
není už ani průjem.
Když smaží slunce,
tak to, co není
ani obloha,
ani ty,*

ani kaluž,
ani průjem,
...mizí...!

Když už není Slunce,
tak to,
co není
ani obloha,
ani ty,
ani kaluž,
ani hnědý průjem
a není ani "mizí",
pak není
vůbec nic
a nakonec
tedy
ani nic
nic není!?

náš úděl

Na přednášce docenta *Urbance* se mě přednášející nečekaně zeptal, kolik slok má sonet. Odpověděl jsem nejistě, že tři (pochopitelně mi bylo jasné, že jakékoli sudé číslo by padlo líp). On jistě namítnul, že čtyři. Vyhrál on.

V semináři u paní doktorky *Sedláčkové* jsem jí byl škaredě "obviněn", že jsem svůj referát napsal během dvaceti minut těsně před hodinou. Nebyla to pravda. Přesto jsem nevyhrál.

Nevím jestli je to dobrý, nebo směšný, nebo jestli je to vůbec něco...

Pecivál

recenze

NEBEZPEČÍ KOLEM RIMBAUDA

Po Vrchlickém, který přeložil několik básní pro *Moderní básníky francouzské* (1894), trvalo ještě pár let, než k nám Rimbaud vešel v celistvější podobě. Roku 1918 u Kamilly Neumannové vyšla kniha J. A. Rimbaud: *Záblesky (básně prosou)* v překladu Josefa Marka, obsahující **Pouště lásky**, **Záblesky (Iluminace)** a **Pobyť v pekle**, ta se také stala

základem nejnovějšího vydání Rimbaudových próz *Srdce pod klerikou*. Editor Richard Kraus v poznámce na stosedmnácté straně knihy uvádí, že původní překlady upravil a jako "srovnávací text" použil překlady V. Nezvala. Archaický styl Markových převodů se určitě, v případě, že se je někdo rozhodne vydat, stává problémem. Způsob, jakým zasahovat do starších textů, zřejmě nebude nikdy vyřešen úplně uspokojivě, jak se s tím ovšem vyrovnal R. Kraus, stojí za pozornost.

Po potopě (Marek): *"Sotva se utišila myšlenka Potopy, stanul zajíc v čeřících se kopejštnících a zvonečcích a modlil se k duze skrze pavučinu."*

Po potopě (Nezval): *"Jakmile pominul dojem, že je Potopa, zapanáčkoval zajíc v houpajících se kopejštnících a zvonečcích a odříkával za pavučinou svou modlitbičku k duze."*

Po potopě (Kraus): *"Jakmile pominul dojem, že je potopa, vstal zajíc v houpajících se konvalinkách a zvonečcích a modlil se za pavučinou k duze."*

Zajímavé jsou i jiné věci. Zatímco fakt, že **Pouště lásky** ponechal editor v Markově rozdělení (**Upozornění, 1, 2**) by mohl směřovat k závěru, že se snažil co nejvěrněji tlumočit původní podobu překladů (Už roku 1977 Václav Kubín v knize Nezvalových překladů Rimbauda *Má bohéma* přeskupil **Pouště lásky** tak, aby odpovídaly podobě, kterou jim přiřkl novější francouzský výzkum.), skutečnost, že v souboru *Srdce pod klerikou* najdeme **Zimní slavnost** samostatně, přestože Marek ji překládal ještě jako součást **Frází (Úsloví)**, spíš utvrdí v názoru, že R. Kraus si dělal co chtěl. Názvy mechanicky převzal z překladů Nezvalových (**Barbarská** - místo Markova **Barbarský** či **Mosty** - místo nenazvané básně, začínající slovy "*Křšťálově šerá nebesa*"). Tam, kde Marek úzkostlivě respektoval Rimbauda zachováním německých či anglických slov v původní podobě (s vysvětlivkami), nahradil je Kraus rovnou překladem (kromě těch v názvech, abychom byli spravedliví). Uspořádat nově pořadí **Iluminací** podle nějakého francouzského kritického vydání se Kraus nepokusil, a když to tak spočítáme, vypadá to na dost zbytečné vydání.

G

• Jean-Arthur Rimbaud: *Srdce pod klerikou (Próza)*. Upravil a k vydání připravil Richard Kraus. Praha 1993. Nakladatelství **boj** a Aurora.

Grošák
ZNAČKY

Zelenábile v plamínku tráv
Zapalovače boží
Přítavují celuloid filmu
K tvářím
Herec - je vidět plynňý kosatec
Za jeho hlavou
Anděl Věřitel Anděl Děi
Mávnutím vypnul
Náramkové hodinky
Čas stojí nad propastí
Milounká tvář ubíhá
Ve vlaku
Paruku z prachu.

ZNAČKY

Větve bují vyrrrrrr-ústa-jí
Jako ňadra pod dvojočky knoflíčků
Já rostu jako nevzrušení
Zámrtí vrknutí skruchnutí
Ne-ustálý příjem teplé
Skutečnosti
Vichr zdvihlých (kvákan) víček
Brá střechy domům z popela
Vlastní brána do podoby
Vychládá.

- Grošákovy básně ze 14. a 22. září 1994.

<p>■ Maštal ■ Grošákovy chytré noviny ■ číslo 1 ■ listopad 1994 ■ Šéfredaktor: Zpěvák hrabě Grošák von Gulina ■ Redakce: Katy Malenovská & DJ Pecivál ■ Adresa redakce: Opava SU ČL 2 & Hranice Hvězdoslavova 18 ■ Vydává Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub LS†D ■ Sazba: Grošák ■ © Grošákeum, 1994 ■</p>
--